

ΘΕΑΤΡΟ - ΚΡΙΤΙΚΗ

«Το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ»

Μετάφραση: Μάριος Πλωρίτης, Σκηνοθεσία: Στέλιος Καυκαρίδης, Σκηνικά: Μίκης Λοΐζου, Κοστούμια: Κώστας Καυκαρίδης, Βοηθ. σκηνοθέτη: Δήμητρα Δημητριάδου. Παίζουν: Λέα Μαλένη, Πολύκαρπος Πολυκάρπου, Γεωργία Θεοδωρακοπούλου, Έλενα Χριστοφή, Παντελής Αντωνας, Πόπη Αβραάμ, Χάρης Πισίας, Θάνος Πεττεμερίδης, Δήμητρα Δημητριάδου, Παντελής Κλείτου.

Η γεύση του ξένου πόνου ωφελεί στη διεύρυνση καρδιάς και αντιλήψεων. Με το να γεύεσαι από το ποτάμι του πόνου του εβραϊκού λαού, περνάς από το επίπεδο της εύκολης συμμόνοιας στο επίπεδο της μαχητικής απέχθειας προς τα κοινά τυπολογικά αίτια ναζιστικού ρατσισμού και κάθε είδους εθνικιστικών θεωριών και πρακτικών. Το κοινό της Κύπρου, που συχνά νομίζεις πως η συγκέντρωση στα δικά του προβλήματα, το απαλλάσσει από το καθήκον να κοινωνά τον ξένο πόνο, χρειάζεται ενεργό συμμετοχή σε μια θεατρική πράξη συνειδητοποιημένης συγκίνησης. Γι' αυτό το «Ημερολόγιο της Άννας Φρανκ» ούτε ξεπερασμένο είναι, ούτε τετριμμένο.

Η παράσταση του Σατιρικού είναι σοβαρή και τίμια. Ο σκηνοθέτης Στέλιος Καυκαρίδης έκανε σωστή κατανομή των βαρών. Ο καθένας εκτός από την ευθύνη για το ρόλο του, έχει το μερίδιο της μεγάλης έγνοιας για μια πραγματική παράσταση συνόλου. Οι ηθοποιοί με επαγγελματική ευγένεια παραχώρησαν «το κέντρο» στην καινούργια στο θίασο συνάδελφο, Λέα Μαλένη. Η Λέα Μαλένη που μέχρι τώρα έδινε υποσχέσεις («Σαμιά», «Κεκλεισμένων των θυρών», «Το δωμάτιο της Βερόνικα»), τώρα τις εκπλήρωσε. Σμίγει τον ενθουσιασμό της για την επαγγελματική πορεία που την περιμένει με τον ενθουσιασμό της ηρωίδας της για την πορεία που την περίμενε... Συμπίπτει και κάτι άλλο. Όπως η Άννα πίστευε στην ιδιαιτερότητά της, έτσι και η Λέα Μαλένη πιστεύει στο χάρισμα που της έχει δοθεί. Αυτή η σύμπτωση συναισθημάτων προσθέτει γοητεία στη λιτή παράσταση. Οι ηθοποιοί παίζουν με μισή φωνή και μισή πνοή τους ήρωές τους, ανθρώπους σε μια άβολη στάση αναμονής σε υποχρεωτικό λήθαργο, σε μούδιασμα συναισθημάτων. Η ηρωίδα της δεν μπορεί να κρατήσει την αναπνοή της, περιμένοντας. Ο δικός της ρυθμός είναι ρυθμός ανάπτυξης, αλλαγής, φυσικής μεταμόρφωσης. Η ζωή κυλώντας στις φλέβες της βρίσκει διέξοδο μέσα στο πάγωμα του φόβου. Οι άλλοι χαρακτήρες ζωντανεύουν και φανερώνουν τις κρυφές πτυχές τους όταν η Άννα σαν ακτίδα τους φωτίζει. Ίσως ο μόνος αυτόφωτος είναι ο κύριος Φρανκ (Π. Πολυκάρπου) που εκπέμπει γνώση και ανθρωπιά.

Ο θίασος έντεχνα κρατάει αυτή τη στυλίστικη διαφορά, που είναι από μόνη της αρκετή για τη διαρρύθμιση της σκηνικής δράσης και την προβολή των μονολογικών σκηνών της Άννας. Νομίζω πως οι συσκοτίσεις που χρησιμοποιεί ο σκηνοθέτης δεν ήταν αναγκαίες και διακόπτουσες τη ροή της παράστασης έριχνε την ένταση. Ο εγκλωβισμός των ανθρώπων στην κρύπτη τους μόνο, θα υπογραμμιζόταν με τη συνεχή παρουσία τους στη σκηνή. Το ωραίο σκηνικό του Μίκη Λοΐζου έδινε τη δυνατότητα της διακριτικής παρουσίας όλων, της μοναξιάς, του καθενός ~~μέσα στην~~ υποχρεωτική ομαδική συνύπαρξη.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ